

INGEZONDEN.

De redactie behoudt zich voor, ter bevordering van spoedige plaatsing der stukken, zoo noodig eenige bekorting aan te brengen.

DE PRACTISCHE ZEKERHEID DER PERIODIEKE ONTHOUDING.

In zijn artikel: De praktische zekerheid der periodieke onthouding volgens OGINO—SMULDERS, bldz. 3767 N. T. v. G. van 18 Augustus 1934, merkt SMULDERS op, naar aanleiding van mijn uitvoerig beschreven en gedocumenteerde uitzonderingsgevallen: „zijn conclusie is, dat in een paar zijner medegedeelde gevallen de bevruchting viel buiten de volgens OGINO en SMULDERS berekende vruchtbare periode” en vervolgt dan, zonder er verder een woord van bewijsvoering aan te wijden (cursiveering van mij) „Deze conclusie is echter niet juist, omdat de berekening der vruchtbare periode door VAN EMDE BOAS *in strijd is met de berekening volgens mijn methode OGINO—SMULDERS.*”

Iedereen, die mijn artikel ook maar doorgebladerd heeft, weet, dat deze beschuldiging volkomen onjuist is, omdat, voor elk mijner gevallen, na vaststelling van den cyclusvorm, de nauwkeurig volgens OGINO—SMULDERS berekende formule voor de bepaling van vruchtbare en onvruchtbare dagen is aangegeven. Des te verbijsterender echter werkt SMULDERS' bewering, wanneer men bedenkt, dat de gewraakte formules voor elk van de drie uitzonderingsgevallen in mijn artikel niet minder dan driemaal vermeld zijn (in de tabel, naast de illustratie en uitvoerig gemotiveerd in den tekst).

Mag ik dan ook collega SMULDERS verzoeken, mij de bewuste fout in de berekening aan te toonen? Hier volgen, tot zijn meerder gemak, de feiten, voor de vierde maal!

Geval V cyclus 29—33 formule van SMULDERS 10—(12)—11 *coitus* op 24en dag voor menses.

Geval VI cyclus 25—28 formule van SMULDERS 6—(11)—11 *coitus* na 8en dag voor menses.

Geval VII cyclus 28 formule van SMULDERS 9—(8)—11 *coitus* op 10en dag voor menses.

Na deze inleiding kom ik tot de kern van de zaak.

Voor iedereen, die de bijdragen van SMULDERS en mij gelezen heeft, zal het duidelijk zijn, dat SMULDERS thans eigenlijk, wat de betrouwbaarheid der periodieke onthouding betreft, tot volkomen dezelfde conclusies is gekomen als ik. Op bldz. 1948 geef ik, als oorzaak van mogelijke mislukkingen aan, „dat de prikkels waarvan SMULDERS en HOLT meenen, dat ze op hooge uitzonderingen na uitsluitend „vroege” of „verlate” menstruaties veroorzaken wel degelijk in staat zijn, het proces van de eirijping te versnellen of te vertragen.” In den zevenden druk van hun boek doen SMULDERS en HOLT reeds blijk van de neiging aan deze invloeden grootere beteekenis toe te kennen, dan ze vroeger deden. In SMULDERS' laatste artikel gaat hij praktisch gesproken, volkomen overstag. Want, terwijl hij in Januari 1933 (Een woord ter inleiding, ongewijzigd overgenomen in 7en druk bldz. XII 1934) nog schrijft: „De medische ontdekkingen van OGINO en KNAUS zijn van niet te berekenen beteekenis voor de menschheid. Daardoor toch is in alle omstandigheden het ongerept natuurlijke huwelijksleven mogelijk geworden” terwijl het in den 6en druk nog klinkt:

„Vrouwen, waar onze methode *bij voortduring niet toepasbaar is, zijn hooge uitzonderingen*” (bldz. XXI) en gesproken wordt van „een zekerheid, die volkomen is in moreelen zin: dus menschelijkerwijze volkomen, praktisch volkomen zekerheid, een zekerheid, die zoo groot is als men slechts wenschen kan en die door geen enkele andere methode geëvenaard wordt” geeft hij thans toe, dat iedereen, die geregeld periodieke onthouding adviseert, meermalen afwijkende cycli waarneemt (bldz. 3709); dat alleen hij, die geen ervaring heeft, kan ontkennen, dat zulk een

werkelijk niet geringe afwijking — bedoeld is een cyclus van niet minder dan 37 à 39 dagen — mogelijk is ook dan als de normale cyclusvorm van 25—29 dagen *in optima forma en door een voldoende aantal cycli* is vastgesteld (bldz. 377I) en besluit hij zijn artikel met de woorden: „men moet in iederen nieuwen cyclus rekening houden met mogelijke afwijking van den cyclusvorm door buitengewone levensomstandigheden en *andere* oorzaken, die den normalen cyclusloop kunnen wijzigen.”

Op gevaar af, evenals de huisdokter van de dame, die SMULDERS citeert, van onvoldoende inzicht en oppervlakkig oordeel te worden beticht, wil ik diens verstandige woorden, dat deze buitengewone levensomstandigheden en „andere (sic!) oorzaken”, de „zwakke plek vormen”, overnemen!

Nu geef ik grif toe, dat SMULDERS' raad de onthouding uit te breiden — met hoeveel dagen? lukraak? — c.q. absolute onthouding toe te passen, zoodra zich sterk veranderde levensomstandigheden voordoen, die een afwijking kunnen veroorzaken, in het algemeen vele mislukkingen zal voorkomen.

SMULDERS verwijt mij: „VAN EMDE BOAS breekt een lans voor het neomalthusiaansche geslachtsverkeer in den onthoudingstijd: een *contradictio in terminis*. „Onthouding” wordt hier juist *niet* toegepast: er is geen periodieke onthouding meer.”

Echter: De methode SMULDERS, in haar nieuwste gedaante, begint verdacht veel op een even groote „*contradictio in terminis*” te lijken. „*Onthouding* wordt hier overmatig toegepast; er is geen (redelijke) periodieke onthouding meer”! Over de beteekenis van deze, SMULDERS' nieuwste wending voor de practische bruikbaarheid der periodieke onthouding hoop ik binnenkort in een afzonderlijk artikel terug te komen. Dat de woorden „dat in *alle* omstandigheden het ongerepte huwelijksleven mogelijk is geworden” echter in den 8en druk van SMULDERS' boek achterwege dienen te blijven, zal, hoop ik, den lezer en ook hem zelf, thans duidelijk zijn!

C. VAN EMDE BOAS.

DE ZEKERHEID DER PERIODIEKE ONTHOUDING.

Het artikel van collega SMULDERS in dit *Tijdschrift* van 18 Augustus l.l. noopt mij tot verweer.

Beide gevallen van mislukking der methode zijn nogmaals zéér nauwkeurig onderzocht. Beide echtparen, overtuigd van het belang der zaak, ontkennen nadrukkelijk de mogelijkheid van intimiteiten tijdens de onthoudingsperiode. Er is voor mij geen enkele reden om aan de juistheid hunner opgaven te twijfelen.

Mevrouw A: 3 kinderen: oud 9, 6 en 3 jaar. Het jongste kind kreeg tot 9 maanden borstvoeding. Tot 30 Juni 1933 zijn de cycli niet nauwkeurig meer vast te stellen. Wel waren deze altijd ongeveer 4 weken.

Na 30 Juni 1933 zijn de cycli als volgt: 29—27—29—26—25—27—26—29—28 dagen. Laatste menstruatie 3 Maart 1934. De volgende menstruatie wordt verwacht tusschen 28 Maart en 1 April. Coitus 8 Maart en 25 Maart. Niettegenstaande de onthoudingsperiode 4 dagen langer werd genomen dan collega SMULDERS voorschrijft, volgt toch zwangerschap. Abortus 15 Mei 1934. Periodieke onthouding werd reeds toegepast gedurende de laatste 6 cycli.

In dit geval is de berekening dus gebaseerd geweest op 9 cycli. Hoewel niet voldaan is aan den eisch van KNAUS (één jaar lang menstruatie-anamnese) is het toch ook niet te verwachten dat verdere observatie buitengewone bijzonderheden aan het licht zou brengen. En toch moet dit het geval zijn. Collega SMULDERS berekent òf een abnormaal korten cyclus van 20 tot 22 dagen, òf een abnormaal langen cyclus van 37 tot 39 dagen. Dit laatste acht hij het waarschijnlijkst.

Noch deze ontwikkelde en intelligente dame noch haar echtgenoot hebben tijdens de laatste 2 cycli buitengewone gebeurtenissen opgemerkt. Géén grootere gemoedsbeweging of wijziging in levenswijze of gezondheid kwam voor. Voor hen,